

jest ji pokládati za předurčující otázku pro rozhodnutí zápůrčího sporu. Nutno ji proto jako předurčující otázku rozhodnouti ve sporném řízení a nikoliv odsunouti na kolej řízení nesporného. Z toho, že žalobci neudali na místě úplně přesnou výměru zastavěné plochy pozemkové parcely č. kat. 3729/1 a že nemohli tvrditi, až kam je plocha na východ od domku č. p. 153 jejich vlastnictvím jako součást pozemku č. k. 226 (tvrdí však, že jim patří aspoň část), nelze usuzovati, že jde o spor pomezí, neboť i žaloba petitorní se domáhá zjištění hranice, ovšem s trvalým vyřízením sporných otázek sousedských. Pokud ovšem žalobci nepopsali svoje vlastnické pozemky jako určité v přírodě ohraničený prostor a pokud i žalobní žádání neoznačuje v té příčině nárok žalobců určité a jasně, zejména co do rozsahu vykonatelnosti, jest to ovšem závada materiálního práva, o níž tu nelze rozhodovati.

Nejvyšší soud obnovil usnesení soudu první stolice.

D ů v o d y:

Dovolací soud neschvaluje názor rekursního soudu, že v souzeném případě nejde o úpravu hranic podle §§ 850 a násl. obč. zák. Již z toho, že žalobci nemohli ani v žalobě, ani při místním ohledání přesně označiti, jak veliká a která část pozemků žalované strany patří k jejich pozemkům č. kat. 3729/1 resp. č. kat. 226, vyplývá, že jde skutečně o sporné a neznatelné hranice parcel č. kat. 3729/1 a domů č. p. 153 a 154 ve V., kteréžto nemovitosti, jak jest nesporno, náležely až do roku 1918 týmž vlastníkům. Jde tedy o typický případ, jaký má na mysli § 851 obč. zák., a jež jest nutno vyřídití podle §§ 851 a násl. obč. zák., v řízení nesporném.

Čís. 16557.

Advokát, ustanovený zástupcem chudých (§§ 64 č. 3, 66 a 67 c. ř. s.), jest oprávněn za předpokladů § 70 c. ř. s. samostatně vybrati a vlastním jménem exekucí vymáhati přímo na odpůrci odměnu a hotové výdaje, státem zatím nezaložené. Co do hotových výdajů, státem zatím nezapravených, může advokát jako zástupce chudých dáti soudu podnět k postupu podle § 134, odst. 2, jedn. ř.

Postup naznačený v §§ 104 a násl. jedn. ř. se nevztahuje na vybírání odměny příslušící zástupci chudých. Soud nezkoumá z úřadu, zda odpůrci chudé strany přísluší proti chudé straně samé vzájemné pohledávky, jež lze započísti podle § 70, odst. 2, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1937, R I 1442/37.)

Srov. rozh. č. 16288 Sb. n. s.

Dr. Miroslav Č., advokát v P., byl ve sporu Ck Ia 597/35 ustanoven Františku K. zástupcem chudých. Ve sporu tom byla odpůrkyně Helena J. odsouzena k náhradě útrat odvolacího řízení 610 Kč 65 h. Navrhl proto jmenovaný advokát vlastním jménem, aby mu byla k vymožení dotčené pohledávky povolena proti Heleně J. exekuce zabavením a příkázáním k vybrání jedné třetiny důchodů, které má povinná u svého zaměstnavatele Z., s omezením, že jí musí zůstatí volný roční důchod 6.000 Kč. Soud první stolice vyhověl návrhu. Rekursní soud zamítl exekuční návrh. Důvody: § 70, odst. 1, c. ř. s. ustanovuje, že byla-li odpůrci chudé strany uložena náhrada nákladů na rozepři, mohou býti náklady v § 64 č. 1 a 5 c. ř. s. uvedené, od nichž chudá strana jest zatímně osvobozena, i odměna a výdaje advokáta ustanoveného pro chudou stranu vybrány přímo u odpůrce. Podle rozh. G. U. č. 2753 lze uvedenou odměnu a výdaje vybrati toliko podle §§ 104 až 108 jedn. ř., ježto poplatky advokáta ustanoveného pro chudou stranu jest pokládati za poplatky podle § 104 č. 1 jedn. ř. Jejich vymožení jinou cestou než vybráním podle §§ 104 až 108 jedn. ř. není dovoleno.

Nejvyšší soud obnovil usnesení soudu první stolice.

Důvody:

Rozhodnutí věci závisí na rozřešení otázky, zda advokát, zřízený chudé straně jako zástupce chudých (§§ 64 č. 3, 66 a 67 c. ř. s.), jest oprávněn k vymožení své odměny a svých výdajů tehdy, byla-li odpůrci chudé strany uložena náhrada nákladů sporu, přímým vedením exekuce proti podlehnuvšímu odpůrci chudé strany, či zda může pouze žádati, aby ony náklady byly podle §§ 104 a násl. jedn. řádu u odpůrce vybrány (§ 70 c. ř. s.). Účelem ustanovení § 70 c. ř. s. bylo, aby uspokojení útratové pohledávky zástupce chudých bylo zabezpečeno. K dosažení tohoto účelu dává zákon v § 70 c. ř. s. advokátu jako zástupci chudých oprávnění k samostatnému vybírání nákladů přímo u odpůrce (rozh. č. 16288 Sb. n. s.), což podle správného výkladu znamená, že advokát jako zástupce chudých má nejen výhradné oprávnění, aby tyto náklady za předpokladů v § 70 c. ř. s. stanovených vybral přímo u odpůrce k úhradě svých výloh a odměny, nýbrž i že vlastním jménem jako strana může vykonávati právo formálně přisouzené jeho klientu (chudé straně), že tudíž tyto náklady může u odpůrce také vymáhati a k jejich vymožení proti odpůrci vésti exekuci. Postup v §§ 104 a násl. jedn. ř. naznačený se vůbec nevztahuje na vybírání odměny zástupci chudých příslušející. To plyne již z úvodu § 104 jedn. ř., podle něhož toto ustanovení platí pro vymáhání poplatků, peněžitých pokut a jiných částek, o jejichž správné zaplacení musí býti pečováno z úřední povinnosti, a vysvítá také z předpisu č. 1 § 104, odst. 2, jedn. ř., že sem náležejí zvláště poplatky za chudou stranu napřed založené. Podle § 64 č. 5 c. ř. s. hradí však státní pokladna zatím jen potřebné hotové

v ý l o h y zástupce chudých, nikoliv i jeho odměnu, takže tuto odměnu vůbec nelze vybrati podle § 104 jedn. ř. V příčině hotových výloh zástupce chudých nutno arci rozeznávat, zda byly již soudem za chudou stranu založeny, či nikoliv. V prvním případě má význam pouze vybrání podle §§ 104 o násl. jedn. ř., byla-li odpůrci chudé strany uložena náhrada nákladů sporů, v druhém případě, dokud totiž tyto náklady státem zatím ještě nebyly založeny, předpisuje § 134, odst. 2, jedn. ř., aby též částky nedoplatků a výdajů dosud nezapravené (§ 64 č. 5 c. ř. s.) byly od soudu vybrány přímo u odpůrce po způsobu v §§ 104 a násl. jedn. ř. naznačeném, což jest odůvodněno právě tím, že zástupce chudých podle § 64 č. 5 c. ř. s. má nárok na náhradu potřebných hotových výloh vůči státu. Nelze proto pochybovati o tom, že právní zástupce sice také v případě, že jde o vybrání hotových výdajů státem zatím nezapravených, může soudu zavdati příčinu k postupu podle § 134, odst. 2, jedn. ř., ale zástupce chudých nemusí tak činiti přes zdánlivě velící znění tohoto ustanovení, poněvadž ustanovení § 70, odst. 1, c. ř. s. o náhradě uvedených výloh jedná nejen poukazujíc na § 64 č. 5 c. ř. s., nýbrž kromě toho samostatně a tyto výdaje staví na roveň ostatním poplatkům advokáta jako zástupce chudých, to jest zejména jeho nároku na odměnu, již lze vymáhati — jak shora vyloženo — pouze přímou exekucí proti podlehnuvšímu odpůrci. Prvý soud proto exekučnímu návrhu vymáhajícího věřitele právem vyhověl a bylo tudíž jeho usnesení odpovídající právnímu stavu věci obnoveno. K vývodům povinného obsaženým v rekursu proti usnesení soudu prvě stolice se jen ještě podotýká, že soud nemá z úřední moci zkoumati, zda povinnému přísluší proti chudé straně samé vzájemné pohledávky, jež podle § 70, odst. 2, c. ř. s. mohou býti započteny, a nutno jí proto ponechati na vůli, aby se svých vzájemných nároků vhodným způsobem domáhala na vymáhajícím věřiteli.

Čís. 16558.

Dlužnické úlevy nezaměstnaných (vlád. nař. 77/1936 Sb. z. a n.).

Nezaměstnanými ve smyslu § 12, odst. 1, řeč. vlád. nař. jsou za ostatních předpokladů tam vytčených též osoby, jejichž příjmy se neztenčily důsledkem hospodářské krise, tedy i když také před hospodářskou krizí měli zaměstnání stejně omezené nebo stejně střídavé, jako mají za hospodářské krise, nebo jejichž příjmy již dříve nestačily na slušnou výživu jejich a osob, které proti nim mají zákonný nárok na výživu.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1937, R I 1445/37.)

Povinná navrhla povolení odkladu dražby své nemovitosti, zapsané ve vložce č. 272 v R., na dobu po 30. červnu 1938, tvrdíc, že je nezaměstnanou podle vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. K odůvodnění návrhu přednesla, že koná již od roku 1930 každoročně různé hospodářské